

Vojta: EMOCE. Máš z toho slova nějaké EMOCE?

Anička: Nerozumím, na co se ptáš...

Vojta: Ptám se, jestli v tobě slovo EMOCE vyvolává nějaké pocity?

Anička: Myslíš třeba strach? Jestli se ho bojím?

Vojta: Přesně! To jsou EMOCE! A proč se ho prosím tě bojíš?

Anička: Ale nebojím, jen jsem zjišťovala, na co se ptáš.

Vojta: Tak dobře.

EMOCE máme všichni a pořád. Dáváme jimi najevo, jak na nás co působí, jak se cítíme, jakou máme náladu, co prožíváme. Strach...

Anička: Radost...

Vojta: Smutek...

Anička: Hněv...

Vojta: EMOCE se složitě popisují, protože mohou být různě silné. Strach můžeš mít malý, zbytečný nebo velký, strašidelný... Proto si pomáháme přirovnáním - hrůzou mi vstávaly vlasy na hlavě!

Anička: Jsem šťastná jako blecha!

Vojta: Většina EMOCÍ je nakažlivá. Když se někdo začne smát, začneme se alespoň usmívat. Proto je nám dobře ve společnosti lidí, kteří jsou radostní.

Malé děti nechávají svým EMOCÍM volný průběh.

Anička rozzlobeně: To ale neznamená, že když někdo pláče, třeba ve filmu, a já se rozbřečím také, že jsem malé dítě!

Vojta: Během dospívání se učíme EMOCE potlačovat, zvládat. Nejde o to, že nechceme být upřímní, ale jsou situace, kdy se nehodí se smát, i kdyby se nám moc chtělo. A někdy nechceme dát najevo, že se zlobíme nebo je nám něco líto. EMOCE můžou za to, že někoho máme rádi, a přitom ho můžeme zároveň i trochu nenávidět.

Anička: Tentokrát s tebou hodně souhlasím, ani si neumíš představit, jak moc.

Vojta: Ale jo, cítím to..., tak už se nezlob, jen jsem tě provokoval.

Úkoly:

Zkus vyjmenovat všechny EMOCE, na které si vzpomeneš.

Zkus říct jednu větu smutně, jednu radostně, další rozzlobeně, jinou uraženě a poslední vystrašeně.

Nakresli obličej vyjadřující tyto EMOCE: smutek, radost, bolest, strach, hněv.

EMOCE jsou nakažlivé, zkus se smát tak dlouho, až rozesměješ všechny kolem sebe.